

DUŠAN KADLEC

15

OBDIVUHODNÝCH LIDÍ,

Kteří Dokázali Zvítězit

I NAVZDORY TĚŽKÉMU
ŽIVOTNÍMU ÚDĚLU
A MNOHÝM NÁROČNÝM
SELHÁNÍM

Bonus

TAHLE E-KNIHA JE BONUSEM KE KNIZE

**Pokud ses však k samotné knize ještě nedostal,
neváhej a objednej si ji přes tento link:**

OBJEDNAT!

.....

„TVŮJ ŽIVOT NEZÁLEŽÍ NA TOM, ZDA SI V NĚM POTYKÁŠ
NEBO NEPOTYKÁŠ S PROBLÉMY, ALE PRÁVĚ NA TVÉ
SCHOPNOSTI VYPOŘÁDAT SE S NIMI.“

.....

ÚVOD

Odmítnutí. Překážky. Nezdary. Chyby. Pády. Neúspěchy. Posměšky. Všichni tyto věci známe, však?!

Když se nám postaví do cesty, jen těžko hledáme chuť pokračovat a vůli zkusit to znovu. No věz, že ani jedna z výše zmíněných věcí není skutečným důvodem pro to, aby si to vzdal. Ani jedna z výše zmíněných věcí není důvodem k tomu, aby si zatrpkl na život. Aby sis neustále stěžoval a byl oprsklý na lidi kolem sebe. ANI JEDNA!

Že nevěříš?

Ti vůbec neúspěšnější lidé, ti, kterým se podařilo zazářit na tom nejvyšším vrcholu, i ti nejprve selhali, než se na ten vrchol vůbec vyškrábali. Někteří selhali dokonce bolestivěji, než si dokážeš představit, a vícekrát, než by si dokázal napočítat na prstech jedné ruky.

Přihodili se jim nepředstavitelné věci. Události, které je připravily o blízké, o práci, o zdraví a v některých případech to vypadalo, že i o zdravý rozum.

Stále nevěříš? Tak tedy dovol, ať tě tito lidé svými bolestivými příběhy inspirují.

Jessica Cox

2. únor 1983. Rodiče jsou v šoku, jejich právě narozené dceři chybí ruce. Těhotenská vyšetření žádný problém nenaznačovala, ani lékaři si neumí vysvětlit, proč se tak stalo. Co teď? **Žít normálně.**

V životě nás dokáže vykolejit i obyčejná ruka v sádře, tak jak ustát tenhle celoživotní handicap? Jessica se nikdy nestránila druhým a rozhodla se, že se dobrovolně nenechá vyloučit z běžných činností. Chodila do veřejné školy, ne speciální nebo soukromé, hrála si na hřišti s ostatními, tancovala a vystupovala před lidmi. Konfrontovala se s realitou.

Možná byla zpočátku nervózní, možná místo prolézačky zvládala jen houpačku, možná musela bojovat s posměchem, soucitem či přehnanou ochranou, ale pomohlo jí to už v dětství nastavit tón svého života – nedopustit, aby ji obavy zabránily dělat věci, po kterých toužila. Negativní pocity se vždy snažila proměnit v pozitivní změnu.

I to je důvod, proč ve 14 letech definitivně odhodila protetické paže. Necítila se s nimi dobře, respektive usilovala o hlubší propojení s vlastníma nohama a plné přijetí své odlišnosti.

Co dál? **Nebát se svých snů.** Vystudovala psychologii. Fascinovalo ji totiž, jak dokáže ovlivnit naše přemýšlení. Dosáhla černého pásu v taekwondu, naučila se hrát na klavír, řídit auto, nasadit si kontaktní čočky, získala pilotní průkaz.

Ano, je první oficiálně certifikovanou pilotkou bez paží. O létání vždycky snila a díky nastavení své mysli se nebála ani této výzvy. Bývalý stíhací pilot a zástupce charitativní organizace Wright Flight Robin Stoddard jí nabídl výcvik.

Ačkoli zprvu váhala, nakonec se nenechala strachem (i z výšek) vyřadit ze hry. Po třech náročných letech výcviku se 10. října 2008 stala plně licencova-

nou pilotkou schopnou létat v lehkých sportovních letadlech. První na světě, která to dokáže jen pomocí nohou. A silou své osobnosti.

A výrok, který říká, že nám naše sny dávají křídla, najednou dostal zcela nový význam, není tak?

Liz Murray

Rodiče zoufalí narkomani, ona absolventka Harvardu. Rodinu si nevybíráme, ale nesmíme nikdy přestat věřit v sami sebe. **A nevyužívat dětství jako záminku k promarnění příležitosti.**

Matka s otcem utráceli sociální dávky za kokain a heroin, ona a její sestra mezitím hladověly. Kostka ledu jako ta největší delikatesa? Tuba zubní pasty k vydatné večeři? Existují určitě lepší způsoby, jak si užít peníze za narozeniny, či televizi nebo od kostela darovanou krůtu na Děkuvzdání, než pořízením dávky koksu. Hold, její rodiče si to však nemysleli.

Jako páchnoucí, zavšivenou a zanedbanou ji ve škole šikanovali. Radši odešla. Když jí bylo 15 let, matce zjistili HIV pozitivitu a AIDS. Krátce na to zemřela. Otec neplatil nájem a přestěhoval se do příbytku pro bezdomovce. Liz skončila na ulici.

Jednoho dne se život zlepšil. Tak zněla mantra Liziny matky. Naštěstí si ji Liz přivlastnila trochu aktivnějším způsobem. Nečekala na zázrak. Po počátečních pocitech oběti a rebelky se rozhodla jednat.

Neměla bydlení, roky pravidelně nechodila do školy, ale v 17 letech se sama sobě zavázala, že se stane „straight A“ studentem a dokončí střední školu za pouhé dva roky. Roční práci zvládla za semestr, navštěvovala hodiny navíc, svému učiteli prokázala takové odhodlání, že ji začal mentorovat. Harvard byl na dosah – obzvlášť když New York Times uděloval stipendia.

Získala doktorát z klinické psychologie, aby mohla pomáhat lidem v různých životních oblastech. Řídí společnost Manifest Living zlepšující životy druhých. Napsala „bestseller“ o svém osudu. V roce 2011 získala Alex Awards – cenu udělovanou deseti knihám oslovující mladé dospělé ve věku 12 až 18 let.

A pak, že jsou některé věci nemožné. Ale prosím tě. :)

Nick Vujicic

Být výjimečný. Ale jinak. Údajně jen sedm lidí na světě ji má. Vadu zvanou tetraamélie. Narodíte se jako Nick bez horních i dolních končetin, ze spodní části trupu vám vyrůstá jen zakrněná chodidla se srostlými prsty. Nic, čím byste chtěli vynikat.

Nick má srbský původ, jeho rodiče ale emigrovali do australského Melbourne. Tam si také prožil dětství plné každodenního posměchu, šikany a jiných emociálních bolestí. Odlišnost se neodpouští? Jak silný tlak musel podstupovat, když si jako osmiletý kluk usmyslel, že nikdy nenajde práci, ženu nebo smysl života. O dva roky později se pokusil o sebevraždu.

Když se soustředíte na to, co vám chybí, zapomenete na věci, které máte a za které byste měli být vděční. Říká Nick. Po neúspěšném pokusu mu v hlavě „přecvaklo“. Jako by po letech strávených v temné komoře najednou rozsvítil. **Sebelítost totiž není řešení.** Od té chvíle už vnímal život jen jako příležitost.

Od dětství docházel do evangelické skupiny, v níž posléze o své nové životní filozofii promluvil. Jiný neznamená méněcenný, neschopný nebo nešťastný. I přes nepřízeň osudu může člověk dosahovat štěstí a úspěchu. A tak Nick vystudoval vysokou školu, založil neziskovou organizaci, přednáší a motivuje fyzicky handicapované lidi po celém světě. Jo a má krásnou ženu a čtyři zdravé děti.

Tyler Perry

Americký herec, spisovatel, producent a režisér. V roce 2011 ho Forbes označil za nejlépe placeného muže v oblasti zábavy. I dneska patří díky své lukrativní knihovně televizních seriálů a filmů a vlastnictví studia o rozloze 330 akrů mezi nejbohatší baviče na světě. Čisté jmění odhadem 1 miliarda dolarů.

Docela slušná práce na člověka vyrůstajícího v chudobě, v dětství fyzicky a sexuálně zneužívaného, s vizitkou vyhazovu ze školy a dvou pokusů o sebevraždu.

Ve 23 letech se přestěhoval do Atlanty a začal pracovat na své jevištní kariéře. Svou první divadelní inscenaci napsal a produkoval v roce 1992, vložil do ní veškeré své úspory. Selhala. Hrála se jen jediný víkend a přišlo se podívat pouhých 30 diváků.

Tak pracoval dál. Našel si vedlejšáky, spal v autě, neúnavně cestoval po malých divadlech a předváděl své hry, vylepšoval produkci, učil se za pochodu, postupně si budoval postavení. O šest let později... Konečně se svou show prorazil.

I přes odmítání hollywoodské společnosti nakonec uspěl. Za prvé zdokonalil „produkt“, který mnoho jiných považovalo za možná až podřadný. Za druhé udělal maximum, aby to všechno ovládal. Vždy šel po svém instinktu. **Rád napadal systém a přemýšlel, co může udělat jinak.** Nakonec se to ukázalo jako vítězná strategie.

Rupi Kaur

Poměrně neobvyklé, aby kniha poezie okupovala řadu týdnů seznamy best-sellerů. Jak toho dosáhnout? **Věřit vlastním slovům.**

Je to příliš obtížné, poezie se většinou publikuje jen v literárních časopisech a sbornících, odrazilo Rupí od vydání vlastní knihy její profesor kreativního psaní. A samovyprávění? Bez váhání od něj zaznělo jasné ne.

Rupí tak začala své jednotlivé básně nabízet, ale výsledkem bylo jedno odmítnutí za druhým. Přitom si uvědomila, že vytrhnout jeden kousek od ostatních nedává smysl. Její dílo se čte jinak. Vcelku. Jedině tak dostává pravý význam.

Bez ohledu na profesorův názor tak v listopadu 2014 pomocí CreateSpace sama publikovala *Milk and Honey*. Tu kniha, jejíž prodej dneska překonal hranici 2,5 milionu kusů, byla přeložena do 25 jazyků a držela se déle než 77 týdnů na seznamu bestsellerů *The New York Times*.

Najít si vlastní cestu a vydržet. Na střední škole sdílela své psaní anonymně, od roku 2013 působila už pod vlastním jménem na Tumblr, o rok později si podmanila Instagram.

Kritici ji často vyčítají jednoduchost, ona svou poezii považuje za přímou a přístupnou. Píše jinak, malými písmeny a s jedinou interpunkcí – tečkou. Má to odkazovat na její indickou kulturu a mateřský jazyk Punjabi. Vytvořila si vlastní styl. Zapomeňte na klasická rýmovaná schémata a květnatý jazyk, připravte se na nelakovaná, upřímná slova bez filtru.

Svou práci zveřejňuje online a se svými fanoušky komunikuje o daných tématech a problémech přímo v diskusích. Roky budovala svou komunitu, která dneska jen na Instagramu čítá přes 4 miliony sledujících. Kde se vzal úspěch? Podle jedné z vydavatelek dala prostě hlas věcem, které lidé možná nedokázali formulovat sami.

Stephen King

Synonymem hororu a napětí. Jeden z nejproduktivnějších a nejznámějších spisovatelských jmen současnosti. Více než 80 knih, z mnohých se přitom staly bestsellery. **Zbytek je historie.**

Na konto první povídky „The Glass Floor“ dostal 60 odmítnutí. Román „Carrie“ zpočátku nechťelo 30 vydavatelů. King prý za svou práci obdržel tolik odmítacích dopisů, že vyvinul systém jejich sběru. A když už hřebík na zdi neunesl jejich váhu, nahradil ho hrotem a pokračoval v psaní.

Samozřejmě přišly chvíle, kdy to chtěl vzdát. Rukopis ke knize Carrie, z níž se dneska už stala kultovní klasika, dokonce vyhodil do koše. Manželka ho ale vyzvala, ať to pošle znovu. Poslechl.

Vytrvat a pracovat na sobě. Kingovy knihy se dají používat jako učebnice toho, jak psát horory. Během své více jak 40leté kariéry vytvořil skutečně děsivé příběhy, které se možná staly i vaší noční můrou. Kde se to vzalo?

Mohl se inspirovat z vlastních zkušeností a ty pak proměnit v mistrovská díla. Osobní život Stephena Kinga totiž rozhodně nepředstavuje poklidnou procházku. Už od dětství. Smrt přítele. Odchod otce od rodiny. Starosti a utrpení matky, která se o něj spolu s bratrem musela starat sama. Problémy s alkoholem. Chudoba. Nehoda a dlouhá rekonvalescence.

To všechno zanechalo v jeho mysli silný dojem, který se dá vycítit v románech. Během doby, kdy se dával dohromady z mnohačetných zlomenin a poranění plic, oznámil konec. Nakonec vše i díky podpoře rodiny překonal a jeho úspěšná spisovatelská kariéra tak může nadále pokračovat.

Už to tak vypadá, že není skutečně nic, co bychom nedokázali, když se rozhodneme vytrvat a nevzdat to. Nemyslíš?

Tým Hoyt

Dick a Rick Hoytovi. Otec a syn. Rick přišel na svět v roce 1962. V důsledku nedostatku kyslíku v jeho mozku v době narození ho ovšem diagnostikovali jako spastického kvadruplegika s mozkovou obrnou. Jinými slovy – **malá šance na normální život.**

Dicka s jeho ženou to ovšem nezlomilo. Sice jejich syn nechodí a nemluví, ale je bystrý. Proto bojovali za jeho integraci do systému veřejných škol (mimochoodem, nakonec to dotáhl až na univerzitu v Bostonu), brali ho sáňkovat, plavat, naučili abecedu i základní slova.

Ke komunikaci mu pak ve spolupráci se skupinou inženýrů z Tufts University sestavili interaktivní počítač (písmenka se zvýrazňovala klepnutím hlavičky o opěrku připevněnou k jeho invalidnímu vozíku.). První Rickova slova? Ne „ahoj, mami a tati“, ale „Go, Bruins!“ (Boston Bruins byli v té sezóně ve finále Stanley Cupu). Od té chvíle bylo rodičům jasné, že Rick miluje sport.

Na jaře 1977 přišel Rick s tím, že se chce zúčastnit pětímílového běhu. Přestože Dick nebyl velezkušený běžec, souhlasil a svého syna celý závod tlačil na invalidním vozíku. „Tati, když běžím, mám pocit, že nejsem postižený.“
A zrodil se tým Hoyt.

Přes 1000 dokončených závodů, včetně maratonů, biatlonů a triatlonů (i Ironmanů). Vyvinuli si k tomu speciální loď, kolo i invalidní vozík. Nic je v jejich touze nemohlo zastavit. Ani handicap. Nejoblíbenějším závodem vždycky býval domácí maraton v Bostonu, ten se pro ně také v roce 2009 stal oficiální tisící akcí. Ve své historii ho nedokončili jen jednou. O čtyři roky později – kvůli bombovým útokům.

Patrick Henry Hughes

Ani nepřízeň osudu nemůže potlačit tvůj talent. Obzvláště, **když si zachováš pozitivní mysl a odhodlání bojovat.** Patrick Henry Hughes se narodil bez očí a schopnosti plně narovnat ruce a nohy, což mu znemožnilo chodit. Diagnóza bilaterální anoftalmie, syndrom pterygium a vrozená bilaterální dysplazie kyčelního kloubu.

Navzdory k okolnostem dokázal fyzické limity překonat a prosadil se jako výjimečný hudebník, student, performer a řečník. Už v devíti měsících se se-

známil s klavírem. Dokázal napodobovat tóny a rozumět jim, ve dvou pak zvládl přehrát písničku už po jejím prvním poslechu. Ve škole přidal další nástroje se zpěvem a nadále svůj potenciál rozvíjel. První veřejné vystoupení absolvoval v devíti letech.

„**Když vám život dá citrony, přijměte je a buďte vděční.**“ Věta, která stojí hned na první stránce Patrickovy knihy. Přestože ho nemoc upoutala na invalidní vozík, nedovolil jí, aby mu zabránila žít.

Ano, vrozené nadání určitě hrálo roli, ale k čemu by mu bylo bez píle a dřiny? Kolik promarněných talentů tenhle svět už viděl? Poctivě studoval, učil se jazyk, zdokonaloval se ve hře, cestoval a maximálně využil příležitosti, které se mu otevřely.

A někteří budou i přes takové příběhy povídat, že všichni máme nějaké limity, které nedokážeme překonat. Hah, ale no tak!

Brendon Burchard

Začít od nuly. Brendon Burchard měl v 19 letech strašlivou autonehodu a v těch nejtěžších momentech si uvědomil, že na sklonku života všichni dostaneme tři otázky: Žil jsem? Miloval jsem? Bylo mi to jedno?

Měl štěstí, dostal druhou šanci svoje odpovědi vyladit. Takže se rozhodl ji naplno využít a každý den trávil tak, aby s nimi byl později spokojený. Opustil svou práci v korporátu a vydal se na dráhu autora, řečníka, kouče a trenéra. Bojoval.

„Když jsem začínal, stalo se to, co většině autorů – byl jsem na mizině.“ Sám byl příkladem toho, jak jsou začátky těžké, že se úspěch nerodí přes noc a že je opravdu potřeba na sobě pracovat.

Studoval psychologii, neurovědu, řízení, absolvoval tisíce přednášek, provedl stovky rozhovorů, setkával se s mentory světové úrovně. Napsal spoustu

„odpadu“, natočil řadu špatných videí, cítil se vyděšený v zákulisí, selhával, ale na pozadí všeho věděl, že **cesta k mistrovství je utvářena bojem**. Jeho mise inspirovat druhé ho zkrátka vedla k tomu, aby se stal legendou.

Nyní vede online kurzy v oblasti seberozvoje, motivace, sebevědomí či produktivity. Tvoří motivační výukové programy pro sociální média, podcasty, emailové zpravodaje. Píše knihy (které se pak většinou stávají bestsellery), koučuje, realizuje rozhovory, zkrátka buduje pevnou a efektivní základnu kanálů pro vzdělávání a motivaci druhých. Dělá to takovým způsobem, že na něj slyší desítky milionů lidí po celém světě.

Sean Swarner

Co je asi náročnější – doplazit se s rakovinou dva metry z nemocničního lůžka do koupelny, nebo vyšplhat s jednou plící přes 8,8 tisíc metrů na vrchol Mount Everestu? Oboje Sean vybojoval.

Téměř rok v kómatu, jedna fungující plíce, prognóza pouhých 14 dní života. To všechno díky diagnóze dvou různých, spolu nesouvisejících, ale také smrtelných forem rakoviny. Jinými slovy Hodgkinův lymfom a Askinův tumor. Jedna přišla v jeho 13 letech, druhá o tři roky později.

Z nuly na sto. Sean lékaře ohromil. I přes mizivé naděje, obě brutální nemoci pokořil a vrátil se do života. Vlastně přímo skočil. Svoje myšlení totiž nastavil tak, že když dvakrát zvítězil nad rakovinou, žádná jiná výzva pro něj nemůže být nezdolatelná. Žádný vrchol příliš vysoký. Mount Everest, lyžování na jižním a severním pólu, havajský Ironman, Seven Peak Challenge, Grand Slam Explorers. Seanův to-do list by nezvládla většina zdravé populace.

On ale **předefinoval slovo „nemožné“** a díky své vytrvalosti, dřině a silné mysli zkouší nové výzvy. Vybuodoval si svůj jedinečný pohled na život a jím

povzbuzuje druhé. Aby se nebáli udělat první krok. Nevzdávali se. Bojovali, překonali jakékoli osobní konflikty a dosáhli svého „Everestu“. Poselství uzdravení, naděje a vítězství šíří mezi lidmi po celém světě.

A teď mi řekni upřímně. Jaké jsou to ty důvody, pro které nenásleduješ vlastní sny? Jaké jsou ty „nepřekonatelné“ překážky, které ve svém životě máš?

Melissa Stockwell

13. duben 2004, Bagdád. Rutinní konvoj na Route Irish, po 10 minutách jízdy však vozidlo zasáhla bomba. Melissa Stockwell jakožto poručík Armády Spojených států amerických a hrdá velitelka čtyři přišla o levou nohu.

Život je příliš krátký. Můžete dělat věci, které chcete. **Nečekejte na zítřek, začněte teď.** Myslí si Melissa. Po incidentu, který jí vynesl titul první ženy bez končetiny ztracené v aktivním boji, si uvědomila své štěstí – má dvě ruce, jednu nohu, zdravou mysl, zrak a je naživu! Ještě tehdy v armádním zdravotnickém středisku si slíbila, že bude žít svůj život pro ty, kteří to nezvládli a přinesli nejvyšší oběť.

Následovaly měsíce náročného „boje“. Řada operací, souvisejících infekcí, první kroky s protetikou nohou, učení se samostatnosti. Poháněla ji vidina, že všechno bude v pořádku.

Jako celoživotní vášnivý sportovec chtěla víc. V mládí jako gymnastka snila o olympiádě, takže i teď hledala něco většího. Že nemá nohu? Na tom přeci vůbec nezáleží. Jednou sportovec, navždy sportovec.

Lyžování na sjezdovce v coloradském Breckenridge, NYC maraton, Iron-man, kvalifikace na paralympiádu. V roce 2008 v Pekingu reprezentovala USA na 100 m volných, 400 m volných a 100 m motýlek. Po Pekingu se soustředila na paratriatlon.

Stala se součástí národního týmu a následně také trojnásobnou světovou šampionkou v divizi TRI2. Dvakrát paratriatletkou roku, dvakrát nominována na cenu ESPY. Trénuje, motivuje, pomáhá druhým. Nebála se jít ven a vyzkoušet něco nového. Což radí i ostatním. Protože **kdo ví, možná objevíte novou vášeň.**

Nando Parrado a Roberto Canessa

Psal se rok 1972, kdy se nad vysokými Andami na hranici Argentiny s Chile zřítilo letadlo přepravující uruguayský ragbyový tým s jeho rodinami. Ze 45 lidí na palubě 18 zemřelo při počátečním nárazu nebo během prvního týdne. O dva týdny později lavina zavalila trup letadla a zabila dalších 8. Po vykopání zemřeli další 3 na zranění a vystavení brutálním podmínkám.

Každý den čelem k smrti. Teploty bod bodem mrazu. Žádné vybavení, oblečení, jídlo, rostliny ani zvířata, jen led, sníh a rozeklané skalní vrcholy všude kolem. Z tranzistorového rádia se dozvěděli, že pátrací akce skončily, takže byli uvězněni v horách a odkázáni sami na sebe. Desítky malých i velkých řešení, která každodenně vymýšleli, mnohým z nich pomohly přežít.

Nando Parrado okamžitě věděl, že bude muset **převzít zodpovědnost za svůj život** (i bez ohledu na to, kolik utrpení a sil ho to bude ještě stát), a spolu s Robertem Canessem se rozhodli k odvážnému horskému treku. Museli čekat další dva měsíce na letní počasí, aby měli alespoň nějakou naději.

Pro kontext – profi horolezci posléze s respektem komentovali, že to bylo jedno z největších úspěchů v horolezectví a přežití všech dob. Neměli žádná lana, boty, cepíny, mačky, stany, mapy, kompas ani zkušenosti. Teplota v noci klesala k mínus 20 stupňům a oni byli navíc po tak dlouhé době zranění, nemocní a zesláblí.

Zdolali 54 km nebezpečnými lavinovými žlaby, přes ledovce, zuřící potoky, zrádně strmé skalní svahy nebo hustý porost. Doslova každou minutu jim smrt klepala na rameno.

Po deseti dnech putování zrádnou krajinou konečně narazili na pomoc, tři lidé zalarmovali úřady a záchrannou službu. Parrado s Canessem se pak s vrtulníky chilské armády vydali pro ostatní pasažéry. 14 z nich se díky odvaze a neuvěřitelnému výkonu podruhé narodilo.

Yvon Chouinard

Nechtěl, aby při lezení piton zanechával ve skále stopy, tak si vyrobil vlastní skobu. A vznikla společnost Chouinard Equipment. Objevil odolnou košili s vysokým límcem a založil Patagonii. Nikdy ovšem nebyl běžným obchodníkem. **Měl rád lezení a přírodu, ne firemní hon za ziskem.**

Filozofie Patagonie je jasná – vyrobit nejlepší produkt, nezpůsobit přitom zbytečné škody a využít podnikání k inspiraci a implementaci řešení ekologické krize. Lidé na to slyšeli, značka se vyvíjela, úspěch zajištěn. Noví prodejci, vlastní maloobchodní prodejny, růst zhruba o 50 % ročně.

Jde to ale donekonečna? Nejde. Jako v každé pohádce musel přijít pád, ze kterého se firma málem nedostala. V roce 1990 se americká ekonomika dostala do recese. Prodeje narazily na tvrdou zeď, nastaly finanční potíže, velké propouštění (poprvé v historii firmy), nalomení kultury značky a otázky, zda a jak pokračovat.

Mnozí byznysmeni by usedli ke kalkulačce, Yvon Chouinard vzal klíčové manažery do skutečné Patagonie. Procházeli se divokou přírodou a řešili společně následující otázky – proč podnikáme, co očekáváme, proč pro nás lidi pracují. Přehodnotili plány, probrali firemní hodnoty. **Nikdo neřekl ani slovo o zisku.**

V nejtěžších chvílích zůstal pevný ve svých prioritách a po bankrotu rozhodl, že environmentální hodnoty budou vždy prvořadé. Přehodnotil přístup k výrobě, omezil prodejní kapacity, přerušil prodej přes globální řetězce, hledal šetrnější způsoby.

Lidé za Patagonií uviděli zodpovědnost a pozitivní změnu, takže začal fungovat obchodní model založený na vyšších cenách, tedy s takovými hrubými maržemi, které nakonec provoz zachránily. Ale nejen to. Společnost je díky nim schopna poskytovat granty organizacím chránícím přírodu, divočinu a biologickou rozmanitost. Může přicházet s řešením sociálních a ekologických problémů, tvořit si vlastní pravidla a spíš než konvenční fashion značkou být bojovníkem za lepší svět. A kruh se uzavřel.

Malala Yousafzai

Vstát a jít do školy. Jakou cenu má tahle obyčejnost? **Doslova hodnotu života.** Taková Malala Yousafzai za ní dostala kulku do hlavy.

Pákistánská bojovnice za lidská práva, zejména aktivní za právo na vzdělávání žen. Malala si už ve velmi mladém věku vypěstovala touhu po znalostech, což by v „našem světě“ bylo vlastně chvályhodnou vizitkou.

Jenže. V roce 2007 (bylo jí teprve deset let) se situace pro její rodinu a komunitu ve Swat Valley rychle změnila. Taliban začal oblast ovládat a stal se dominantní společensko-politickou silou pro většinu severozápadního Pákistánu. Dívkám se zakázalo chodit školy, tanec, televize a další kulturní aktivity dostaly stopku. Nastaly samovražedné útoky, ničení škol, odpor proti řádnému vzdělávání dívek se proměnil v základní kámen teroristické kampaně.

„Jak se Taliban opovažuje vzít mé základní právo na vzdělání?“ ptala se jednou Malala v pákistánské televizi. V pouhých 11 letech začala psát blogy pro BBC o podmínkách výuky dívek v její zemi. Veřejně zpochybňovala motivy Talibanu a spolu s jejím otcem se stala kritikou jejich taktiky.

Ne všem se to líbilo. 9. října 2012 dva členové Talibanu zastavili autobus a 15leté dívce sedící vedle svých přátel věnovali tři výstřely. Z pákistánské vojenské nemocnice se o čtyři dny později dostala na jednotku intenzivní péče v anglickém Birminghamu. Zázrakem přežila.

A její hlas ještě zesílil. Vystoupila v OSN, vydala knihu, založila Malala Fund zasazující se o to, aby dívky mohly dosáhnout svého potenciálu a stát se sebevědomými a silnými vůdci ve svých zemích. Nenechala se zastrašit a nadále bojuje za to, v co věří. V 17 letech se stala nejmladší nositelkou Nobelovy ceny za mír.

Na druhé straně, mnozí z nás nenásledují své sny, protože prý necítí dostatečnou podporu okolí. Nuže, kamarádi, 15 letá Malala by se nám vysmála do obličeje. **Protože sny si dokážeme očividně splnit i když je proti nám celá země.** I když nám jde po krku teroristické hnutí.

Boyan Slat

Rok 2011. Šestnáctiletý Boyan plave v moři u řeckého ostrova Lesbos. Vidí pod sebou plavat víc igelitových tašek než ryb, a tak se rozhodne, že vyčistí světové oceány od plastového odpadu.

Rok 2011 až 2018. Mladý student se zálibou ve vědě pracuje na svém vytyčeném cíli. Vymyslí dlouhý plovák, který se má díky větru a mořským proudům vznášet po hladině oceánu a do připevněné podmořské sítě chytat odpadky.

Neúnavně se svým nápadem objíždí přednášky a konference, nadchne tisíce lidí po celém světě, shání peníze, najde investory a dárce, vybere přes 35 milionů dolarů, najme experty z mnoha oborů, vybuduje neziskovku Ocean Cleanup, provede desítky testů a zrealizuje navržený čistící systém.

8. září 2018, San Francisko. Slat a jeho tým slavnostně před televizními kamerami ze všech koutů světa vypouští hotový produkt nazvaný Systém 001 do Pacifiku. Naděje obrovské, výsledek... mizerný. Ani ne měsíční provoz ukázal, že ulovený odpad uniká zpátky do oceánu. Plovoucí trubka navíc nevydržela tlak a během několika týdnů se rozlomila.

Věřit svoji vizi. Boyan se nevzdal. Plovák opravil, technicky celý systém vylepšil a na konci června 2019 ho opět dostal do Tichého oceánu. 2. října 2019 pak na svém Twitteru napsal „Daří se nám zachytávat plasty... Začátek naší velké mise, tedy vyčistit oceán od plastových odpadků, už je na dohled.“ **A vytrvat.**

ZÁVER

Tak a toto bylo 15 těch nejinspirativnějších příběhů, které znám. Nech ty informace, ať se v tobě zabydlí. Dovol těm příběhům, aby se vstřebaly. A co je to nejdůležitější, vzpomeň si na tyto lidi vždy, když budeš mít pocit, že je tvá situace beznadějná. Protože není. Když to dokázali oni, dokážeš to také!;

Bonus ke knize

Tento ebook je však pouze doplňkovým bonusem ke knize Ze Dna Ke Hvězdám (nebo Jak v životě zvítězit i přes nepřízeň osudu a těžkým časům), takže pokud tě už jen tato mini verze dokázala inspirovat a samotnou knihu ještě nemáš, určitě si jednu poříd!

Ta totiž obsahuje 272 stran té nejvyšší jakosti, které jsou nabitě inspirativním obsahem a řádky plnými motivace, které ti ukáží, jak překonat těžké časy a zdolat i to zdánlivě nepřekonatelné.

KOUPIT!

Zůstaňme v kontaktu

Pokud sis tento bonus přečetl a došel až sem, na jeho samotný závěr, byla by to škoda nepopsatelných rozměrů, kdybychom nezůstali v kontaktu. Očividně jsme si velmi podobní, máme spřízněný pohled na život a možná ani naše příběhy, touhy, cíle a sny nebudou až tak rozdílné.

Proto pokud se ti můj styl psaní spolu s názory, o které se dělím, líbí, určitě si mě přidej i na sociálních sítích, aby ti neušly další kvalitní a zajímavé informace, které do toho širého světa vypustím.

 Sleduj mě na [Facebooku](#) ako **Dušan Kadlec**.

 Sleduj mě na [Instagrame](#) @**dusankadlec**.

A samozřejmě, pokud prahneš po každodenní motivaci a miluješ skvělé čtení, inspirativní videa a trefné a hluboké citáty, jistě hoď jeden *like* i oficiální *fan page* mého blogu, kde se ti těchto věcí dostane poženhaně.

 Lajkuj stránku na facebooku jako [MotivationMan.cz](#).

 Sleduj Instagram [@motivationman.cz](#).

S pozdravem
Dušan Kadlec